

sedat siissepõletanud on, mis siis maa-ilmas sün-
bis. Aga mitte nenda ei seisnud sündinud as-
jade kujud ruutude peal, tuida muidu maalitakse.
Ei, neil kujudel olnud elu sees, puud ja lehed liiku-
siwad, inimesed tulisiwad ja läksiwad, nii kui peegli
laasti ees. Rüningapoeg waatas läbi teise ruudu.
Seal seisid Jaakobi unenägu; kartsas läks otse-
lohe taeva ja inglid suure tiivadega läksiwad üles
ja alla. Ja, kõik mis iganes maa-ilmas sündinud,
kõik see elas ja liikus ofna-ruutude sees. Nii
kunstlikusi kujusti võidib aga üksi aeg walmistada.

Paradiisi-neid viis oma vähemast lahkest suurde
saali, mille seinad läbi paistisid. Seal olinud
kujud; üks nägu iffa kenam kui teine. Ünsates
hulgad laulisiwad, et kõik ühets röömusauluks kostu-
sulas; kõrgelole wenis nende hulg, viimased paist-
siwad laugelt nii weiked välja, kui die pungad.
Keskell saalis seisid lai puu, paksu fölkuna oksa-
dega; kussakarva õunad rippusid roheliste leh-
tede wahel. See oli see feelatud puu, misleist
Adam ja Eva sõnonud olinud. Iga lehe külges
rippus punnane tilk; se näitas välja, nagu nu-
tafs puu weriseid pisaraid.

„Vähemine üliüd laewa“, ütles Paradiisi-neid,
„seal võime meie fölkuna laenete peal finnitust
võtta. Laew födigub ja ei liigu paigast, aga kõik
maa-ilma riigid ja maad weerewad mööda.“ —

Ja, see oli imme näha, tuida leit rand liikus.
Seal tulisiwad kõrged mäed, mis igawest lund oma
pea peal kandsiwad, oma pilvetega ja oma met-
sadega, ja karjasari kostis nii haledast ja igatse-
tes, ja mäe all lagedal laulis karjane. — Siis
langutasiwad Lõunemaal viljapuud oma pitki olid
üle laewade; mustad luiged ujuisiwad wee peal
ja isewiisti loomad ja õied paistisiwad faldal; see
oli Austraasia, viies maa-ilma jägu, mis seal
mõõda libises. — Preesirite laulud kostisiwad, tal-
litsemata rahwas fargas trumimide mürina ja
luust tehtud paavunate föla järel. — Egyptuse
määratumad chitused, langend sammad ja enne-
muistised Jumalate-kujud, poolest saadik liiwaitui-
sust maetud ja laetud, läksisiwad nendest mõõda. —
Põhjarvalgus lehwis üle Põhjamaa kustund tule-
mägede. — Need olinud kujutused, tuida neid
surelit täti ülasgi teha ei suudu. Rüningapoeg
tundis ütlemata röömu omas südames; tema nägi
veel sadaford rohkem, kui meie siin ülespanna
suudame.

„Ja kas võin mina iffa seia jäädva?“ küsitsi
Rüningapoeg.

„Se on sinu enese asi?“ kostis Paradiisi-neid.
„Qui sina ennast mitte Adamaga kumbel efsitada ei
lase seda tegema, mis feelatud on, siis võid iffa
seia jäädva.“